

Nr 337.

Av herr **Andersson** i Stockholm, *angående pensionering av vissa arbetare vid försvarsväsendet.*

För försvarsväsendets arbetare finnas för närvarande inga pensionsbestämmelser fastställda. Detta dock med undantag för vissa grupper av arbetare vid marinen, för vilka särskilda föreskrifter om pension äro gällande. För de övriga arbetarna måste emellertid frågan om pension i varje särskilt fall bliva föremål för riksdagens prövning.

Vid denna riksdagsprövning har enligt vad jag kunnat finna vissa principer med åren kommit i tillämpning, vilka bland annat inneburit, att arbetare, som efter 15 års tjänst måst avgå från sin anställning och uppnått hög ålder, kommit i åtnjutande av pension. Den uppfattningen, att sådana arbetare böra lämnas stöd från staten, har sålunda vunnit riksdagens godkännande. Då emellertid så är fallet och viss praxis med åren utformat sig, synes det ur flera synpunkter olämpligt och onödigt, att dessa pensionsfrågor i varje särskilt fall skola bliva föremål för riksdagens prövning. Den tid som för riksdagen åtgår för behandling av en dylik pensionsfråga torde i många fall tillsammans med kostnaderna för förberedande och utarbetande av proposition draga lika stora utgifter för staten som det belopp en pensionerad arbetare kommer att under sin återstående livstid få uppbära i pension. Med hänsyn därtill torde det kunna betecknas som ett statsintresse att avskaffa denna synnerligen onödiga behandling av dessa frågor. De som icke anse det erforderligt att göra besparingar för staten böra kunna vara ense med mig om, att de medel, som nu åtgå för behandlingen av pensionsfrågorna, vore bättre använda, om de finge gå till ökning av de knappa pensionsbelopp, som beviljas dessa åldriga arbetare. För dem som skola komma i åtnjutande av pension medför riksdagsbehandlingen, att de, där Kungl. Maj:t icke beviljar förskott på den pension riksdagen antages komma att bevilja, få vänta ofta i flera månader, innan de få ut något av pensionen, och de få under tiden dragas med större ekonomiska svårigheter än vad eljest skulle behöva förekomma. Detta beroende därpå att de icke kunnat fortsätta arbeta, till dess riksdagen hunnit fatta beslut och detta beslut hunnit expedieras till statskontoret för pensions utbetalning.

Ett förslag till pensionsbestämmelser är visserligen utarbetat och torde väl om något år komma att föreläggas riksdagen, men i avvaktan därpå torde det med fördel kunna överlåtas åt de centrala förvaltningsmyndigheterna — armé-

respektive marinförvaltningen samt flygstyrelsen — att bevilja pension *efter vissa av riksdagen beslutade grunder*. De sedan år 1926 tillämpade grunderna för förtidspension synas då som ett *provisorium* i avvaktan på andra pensionsbestämmelser vara de grunder, som böra komma i fråga, även om de belopp, som utgå efter dessa grunder, äro låga.

Med hänvisning till vad ovan anförts får jag härmed hemställa,

att riksdagen må besluta, att arbetare vid försvarsväsendet, som på grund av ålder, sjukdom eller annan anledning, till vilken han själv ej är vållande, måste lämna sin anställning, skall — intill dess pensionsfrågan för vederbörande personalgrupper kommer att av riksdagen lösas — av vederbörande centrala förvaltningsmyndighet föreslås och av statskontoret tilldelas pension efter de grunder, som för beräkning av förtidspension finnas angivna i kungl. kungörelsen den 15 januari 1926 Svensk författningssamling nr 10.

Stockholm den 21 januari 1930.

Edoff Andersson.
